

Điều Ru Nước Mắt

Duyên Anh

10

Tin Trần Đại hạ sát cai thầu Phúc trên xe hơi tại con đường vắng ở Saigon đã được các nhật báo khai thác triệt để. Trong cuộc phỏng vấn ông còn quận nhất, nhật báo "Tin Báo" cho độc giả biết, ông còn quận nhất đã nghi ngờ thủ phạm giết cai thầu Phúc là Trần Đại. Ông căn cứ vào vụ James Dean Hùng ở kho 18. Báo chí được dịp quay lại khúc phim kho 18. Dư luận bớt khe khắt với du đảng. Riêng vụ Trần Đại, nhật báo "Hy Vọng" còn viết một loạt bài tâm lý du đảng ký tên Thiên Chương. Tác giả "Đường Về" nói rất nhiều về Trần Đại. Ông ta đã tới nhà Trần Đại phỏng vấn cha và hai em gái của Trần Đại. Nhà văn Thiên Chương bênh vực Trần Đại. Trong khi đó, nhiều tờ báo khác kết tội Trần Đại một cách cay nghiệt.

Một mặt báo chí đưa lên bàn mổ, mặt khác cảnh sát ruồng bắt Trần Đại ráo riết hơn cả bao giờ. Cảnh sát được lệnh bắt Trần Đại bằng bất cứ giá nào. Cha Trần Đại nguyên rủa hấn hết lời. Trần Đại đã làm tiêu ma sự nghiệp chính trị của ông ta. Hai người em gái không thể tìm hiểu nổi cái nguyên do nào đẩy Trần Đại vào con đường du đảng, giết người không gớm tay. Vụ Trần Đại phóng dao gây thương tích trầm trọng cho một nhân viên cảnh sát ở ngã tư quốc tế mới đây không sôi nổi bằng vụ này. Mặc nhiên, dư luận đã đổ riết cho Trần Đại là thủ phạm hạ sát cai thầu Phúc.

Tình thế tới độ nguy ngập, Trần Đại rời "sào huyệt" sang Chợ Lớn. Năm Hòa Hưng thuê được một căn nhà ở xóm toàn người Trung Hoa. Sống trong xóm người Trung Hoa yên ổn nhất. Vì họ không có tính dòm ngó như người Việt. Trần Đại nằm lì xó nhà không bước ra ngoài đường nữa. Còn đi đâu, đã có Năm Hòa Hưng, Bồn bù loong hay Quyền Tân Định. Tony Hải, sau một thời gian đi hoang, cảm thấy mệt mỏi. Nó không nhìn được tương lai. Lại sợ bị tù lây về vụ này nên nó đào ngũ. Trước khi "hồi hương" Tony Hải đã khóc sụt sùi xin phép Trần Đại. Nó phải khóc vì sợ Trần Đại nổi nóng giết nó. Nhưng Trần Đại để nó về với gia đình nó. Hấn còn khuyên Tony Hải làm lại cuộc đời bằng cách học hành chăm chỉ. Trần Đại không bắt buộc gì mà Tony Hải cũng thế không hé răng vụ này.

Một kẻ thân yêu là James Dean Hùng bị nhốt trong địa ngục Tế Bàn và chắc chắn được ném đủ thứ "đòn thù", một tên đàn em ngoan ngoãn về với gia đình, quanh quần Trần Đại chỉ còn ba mạng thân tín. Và một người yêu. Song tình yêu đối với Trần Đại lúc này cơ hồ một ngọn đèn dầu trước gió. Ngọn đèn sẽ phụt tắt khi chiếc còng sắt khóa chặt tay Trần Đại đẩy hấn lên xe bit bùng dẫn hấn vào khám chờ ngày ra trước tòa đèn tội. Trần Đại sẽ chết hay sẽ bị đẩy ra Côn Đảo. Hoặc hấn sẽ lãnh đủ đạn rồi gục trên vũng máu nếu hấn cứ chạy trốn.

Nửa tháng trời, Trần Đại chỉ liên lạc với Tường Vi bằng thư từ. Hấn gửi thư đi, không mong thư của người yêu trả lời, Trần Đại không dám ghi địa chỉ. Hấn trình bày mọi nỗi lo âu và kể cho Tường Vi nghe tại sao hấn hạ sát cai thầu Phúc. Trong những bức thư Trần Đại khuyên Tường Vi đừng buồn phiền, rán chăm chỉ học hành để hy vọng tương lai. Cần thận hơn, Trần Đại còn nhắc Tường Vi mua báo "Hy Vọng" đọc loạt bài của nhà văn Thiên Chương. Trần Đại muốn nhờ nhà văn Thiên Chương bào chữa hộ mình. Hấn đang ở vào lúc bối rối nên nghĩ quẩn, nghĩ quanh. Thực ra hấn thừa hiểu, Tường Vi đã nhận cuộc đời hấn nhập chung với cuộc đời nàng. Nàng đã biết hấn là du đảng, một thứ du đảng bị xã hội khai trừ và pháp luật theo rồi từng bước. Trần Đại "cắm phòng" cho tới hôm báo chí chấm dứt các bài viết về hấn, hấn có ý định bước khỏi nhà. Gọi Quyền Tân Định, Trần Đại sai nó:

- Chú tìm quán có điện thoại công cộng kêu tòa báo "Hy Vọng" giùm anh.

Năm Hòa Hưng hỏi:

- Anh định "gây sự" với ai đấy?

Trần Đại buồn rầu đáp:

- Lúc này bó cổ "gây sự" với ai được.

Năm Hòa Hưng cời nút áo, phanh ngực để lộ bốn chữ HỒ Đ B xâm giữa trái tim rướm máu:

- Năm này còn sống đây, nếu anh bó cổ ít lâu, Năm này sẽ vì anh chết trước.

Trần Đại ngấm cữ chỉ của đàn em, đôi mắt hấn chú ý đến bốn chữ tắt H.B.Đ.B.:

- Hôm nay mới biết Năm Hòa Hưng xâm mình. Xâm bao giờ thế? Bốn chữ ấy là gì?

Năm Hòa Hưng nghiêng rặng:

- Hận đời Đen Bạc anh ạ! Năm xâm hời anh Lang bị chúng nó bắn chết.

Trần Đại chợt nhớ đến cái chết thâm thẳm của Lang. Hắn đâm ra lo sợ cho James Dean Hùng. Thấy đàn anh xanh xao mặt mày. Năm Hòa Hưng tưởng Trần Đại đang cảm hờn chuyện gì và cần giải quyết gấp, nó nói:

- Anh muốn "hạ" thằng nào nữa?

Trần Đại lắc đầu:

- Không, anh muốn chú gọi thằng hớt tóc vào đây. Anh cần thay đổi bộ tóc.

Năm Hòa Hưng chưa kịp hỏi thêm. Trần Đại đã bảo Quyền Tân Định:

- Chú kêu số 25.523 hỏi ông ký giả Thiên Chương xem chiều nay ông có mặt ở tòa báo hỏi mấy giờ. Họ có hỏi mình là ai, trả lời mình là độc giả của ông Thiên Chương. Chú nhớ ăn nói cho lễ phép.

Quyền Tân Định đẩy cửa bước ra. Trần Đại nói:

- Anh muốn gặp ông ký giả Thiên Chương.

Năm Hòa Hưng ngạc nhiên:

- Về vụ gì?

- Về vụ James Dean Hùng. Anh nhờ ông ta lên tiếng để bọn chó chết khỏi thủ tiêu James Dean Hùng và nhân thể cảm ơn ông ta đã bênh vực anh.

Năm Hòa Hưng dẫn đo:

- Ra ngoài bây giờ "mệt" lắm.

- Chú kêu giùm thằng thợ hớt tóc người Tàu ở đầu ngõ giùm anh đi. Rồi chú mua gấp cho anh cặp kính đen với cái mũ phớt. Minh hoá trang qua mắt cảnh sát mà.

- Nguy lắm anh ạ!

- Chú đừng lo.

- Nhớ xảy ra chuyện gì thì sao?

- Anh đã bảo chú đừng lo mà. À, tháng này mẹ chủ tiệm Phú Lâm có "chi" đủ cho Bồn bù loong không?

- Đủ anh ạ! Bố nó cũng không dám trở mặt.

- Chốc nữa Bồn nó về, chú dặn nó gửi về cho mẹ nó một ngàn nhé!

- Vâng.

Trần Đại vừa nhắc tới Bồn bù loong thì nó dẫn xác về. Hắn dục Năm Hòa Hưng:

- Chú lo giúp anh việc anh nhờ đi!

Năm Hòa Hưng lại đẩy cửa bước ra. Còn một mình Trần Đại và Bồn bù loong trong căn nhà hẹp tối tăm, ẩm ướt. Bồn bù loong mở gói nhật trình, đưa cho Trần Đại một hộp "Havatampa". Trần Đại trách Bồn bù loong:

- Chú tiêu phí thế?

Bồn bù loong cười xòa:

- Hai hôm nay anh "cai" thuốc. Tội gì mà "cai" hờ anh?

Trần Đại nói:

- Anh chưa bị tù nhưng coi như đã bị tù. Các chú phải dành giùm tiền, kéo túng bán làm liều, cảnh sát nó hót hết và hót luôn cả anh nữa. Chú có tin gì về James Dean Hùng không?

Bồn bù loong thở dài:

- Chưa có tin nào đúng cả. Thằng thì bảo anh ấy bị đi Côn Đảo thằng thì lại bảo anh ấy vô Tể Bần. Có thằng nhất định bảo gặp anh ngồi trên xe bít bùng vào khám Chí Hòa.

Trần Đại mở hộp thuốc. Hắn cầm một điếu, bóc lớp giấy bóng bọc ngoài rồi ngậm trên môi. Bồn bù loong kiểm hộp quẹt. Nhưng Trần Đại bảo nó:

- Để anh hít không thế này thú vị hơn.

Hắn vẫy tay dục Bồn bù loong lại gần:

- Chú kéo cái ghế ngồi đây anh có chuyện cần nói với chú.

Bồn bù loong tuân lời Trần Đại. Nó hơi hỏi hột vì không hiểu câu chuyện cần mà Trần Đại sắp bàn với nó là chuyện gì.

- Bồn bù loong này!

- Dạ.

- Chú cho anh tí lửa đi. Nói chuyện với chú cần khói thuốc thơm.

Bồn bù loong quẹt diêm cho Trần Đại mỗi thuốc. Hít đã đời rồi Trần Đại mới mỉm cười hóm hình nhìn Bồn bù loong.

- Đi đến đâu rồi?

Bồn bù loong tròn xoe mắt:

- Đi đâu cơ ạ!
- Đi sang quán cà phê nghèo của con nhỏ bên Khánh Hội ấy mà...

Bồn bù loong thấy tai nó nóng bừng. Trần Đại trêu đàn em:

- Chú ngưng hờ Bồn bù loong?
- Dạ, không ạ!
- Không sao anh hỏi chú lặng thinh. Mắc cỡ cái nỗi gì? Chú biết tên con nhỏ chưa?
- Rồi.
- Tên nó kêu chi?
- Ngọc Giàu...
- Chà cái tên nghe cải lương quá nhỉ! Con nhỏ này cũng sáng nước. Giá tập tành nghề cầm ca, anh dám hứa với chú nó ăn huy chương vàng là cái chắc.
- Thừa anh, không biết sao nó lại lấy cái biệt hiệu Ngọc Giàu trùng tên với một ca sĩ vọng cổ!
- Tên thật nó là gì?
- Nguyễn thị Hoành!

Trần Đại cố nín cười:

- À, nó mộng trở thành Ngọc Giàu đấy mà! Chú đừng buồn cái tên Hoành. Vô số tên thật các đào kép cải lương, tân nhạc nghe còn gớm giếc hơn. Thế chú đã cầm tay cầm chân nó chưa?
- Dạ rồi...
- Chú đã nói chú mến nó chưa?
- Thừa anh...
- Gì?
- Thừa...
- Chú đốt giai đoạn rồi hờ?

Bồn bù loong không hiểu đốt giai đoạn là gì. Nó ngơ ngác:

- Thừa anh, đốt giai đoạn...
- Là chú ngủ với con nhỏ chứ gì nữa.

Bồn bù loong giật mình đánh thót một cái. Ai nói mà Trần Đại biết nó đã ngủ với con nhỏ. Nó sợ Trần Đại sai sê nó. Nhưng không. Trần Đại nhẹ nhàng nói:

- Chú đã ngủ với nó thì phải lấy nó.
- Dạ.
- Anh sắp nói với chú về chuyện con nhỏ Ngọc Giàu đây. Chú có biết anh sắp nói chuyện gì với chú không?
- Thừa anh không ạ!
- Anh sắp nói về tương lai chú. Chuyện này cần lắm.

Trần Đại ngưng lại. Bồn bù Loong nóng lòng muốn biết Trần Đại định đoạt tương lai của nó ra sao. Nhưng Trần Đại bắt sang chuyện khác:

- Tuần này chú có về thăm má chú không?
- Dạ có.
- Má chú mạnh giỏi chứ?
- Dạ vâng.
- Anh vừa bảo Năm Hòa Hưng trích tiền đưa cho chú một ngàn để chú mang về biếu má chú.
- Cám ơn anh. Tiền anh cho tháng trước, má em tiêu thừa hết. Anh giữ lại chi dùng. Lúc này...

Bồn bù loong chưa nói hết câu, Trần Đại quắc mắt nhìn nó. Hấn kéo ống quần lên, xoa tay vào vết sẹo:

- Tội nghiệp thằng Bồn lơ xe...

Rồi hấn bảo Bồn bù loong:

- Anh rất ghét những đứa cãi lời anh, chú biết không?

Bồn bù loong ngu dốt nhưng nó cũng thừa hiểu câu trách móc của Trần Đại ngập đầy tình thương. Nó cúi mặt, nói rất khẽ:

- Thừa anh em biết.

Giọng Trần Đại trở nên u uất:

- Giá anh có một người mẹ già, nghèo khổ như chú, chắc đời anh sung sướng hơn. Nay Bồn bù loong!
- Dạ.
- Sao chú chưa nghĩ chuyện trở về sống với má chú?
- Em không muốn bỏ anh.

- Theo anh chú cứ phải trốn trui trốn lủi thú vị nổi gì?
- Trốn nhưng mà sợ. Anh thương em, che chở em, bênh vực em, dạy dỗ em, cho em đi học nghề và mưu mang má em. Ngoài anh ra, người ta coi em như thú dữ. Anh không coi em như thú dữ.

Trần Đại dụi điếu thuốc. Hắn nhìn vào đôi mắt sắp muốn khóc của Bồn bù loong:

- Bồn ơi!
- Chú có thương anh không?
- Em thương anh như thương má em.
- Thương anh chú có chịu nghe lời anh không?
- Anh dạy gì em cũng nghe.
- Chú có biết chuyện gì sắp xảy ra cho anh không?

Bồn bù loong lắc đầu. Nó đưa cánh tay áo quạt nước mắt. Trần Đại nói:

- Cảnh sát đang lùng bắt anh. Chưa biết hôm nào anh bị thộp, bị bắn chết. Anh bị gia đình từ bỏ, cha anh khinh bỉ anh, các em ruột thịt của anh ruồng rẫy anh, mẹ anh chết rồi, anh chẳng còn bạn thân đối với ai nữa. Nhưng mà chú thì khác, chú còn mẹ chú...

Bồn bù loong buột miệng:

- Anh còn chị Tường Vi! ..

Trần Đại cảm thấy đau nhói ở tim. Hắn sẽ thở dài. Đưa hai tay lên bưng mặt suy nghĩ một lát. Trần Đại bảo Bồn bù loong:

- Chuyện của anh để anh tính. Riêng chú, chú có thể về Khánh Hội sống với con Ngọc Giàu...

Bồn bù loong toan nói. Trần Đại xua tay:

- Để im anh nói. Cấm chú không được nói. Khi nào anh hỏi chú hãy trả lời. Nhớ chưa?
- Chú đã ăn nằm với nó, yêu thương nó thì chú phải lấy nó làm vợ. Chú rước má chú lên ở với chú. Hai đứa chăm lo quán cà phê, chú cứ tiếp tục sửa máy xe hơi. Sau này chú có cái nghề kiếm cơm áo lương thiện để nuôi mẹ, nuôi vợ, nuôi con chú. Chú nghe anh. Chiều nay khăn gói sang Khánh Hội sống với con nhỏ đi.
- Thưa anh...

- Không bàn cãi gì nữa. Chắc gì anh còn sống để che chở chú mãi. Chú tập tìm sống một mình cho quen đi. Nhớ đừng nổi máu du đặng mà đánh đập vợ nghe chưa? Có con rán cho nó học hành nên người.

Bồn bù loong khóc nức nở. Nó méo mào:

- Xin anh đừng đuổi em, tội nghiệp em, em chưa làm gì nên tội. Anh đuổi em đi, em bỏ vợ.

Trần Đại cố nén sự cảm động. Mặt hắn tái nhợt và lạnh nhạt chưa từng thấy. Hắn đứng lên:

- Anh nói hết điều phải trái mà chú không chịu nghe. Chú muốn bắt anh "*nặng tay*" với chú chằng?

Bồn bù loong vẫn nức nở:

- Thà anh đánh em, anh giết em đi còn hơn để em đi hoang chúng nó thộp em, hành hạ em...

Trần Đại quát:

- Ai bảo mày đi hoang? Tao bảo mày đi qua Khánh Hội sống với con Ngọc Giàu. Mày nói với tao mày thương nó. Mày đã nói dối tao hử Bồn bù loong?

Bồn bù loong khóc tức tưởi hơn:

- Em đâu dám nói dối anh...
- Thế sao tao bảo mày lấy nó mày lại từ chối?
- Em đâu dám từ chối...
- Mày không từ chối mà nói mày không nghe?
- Thưa anh...
- Không anh em gì với mày nữa!
- Thưa anh...
- Tao đã nói không anh em gì với mày nữa!
- Thưa anh... Em không muốn bỏ anh lúc này...

Trần Đại quay mặt đi chỗ khác. Nước mắt hắn nhỏ giọt trên má vòng xuống miệng. Chua chát.

- Tao không cần mày thương tao. Bây giờ mày nên cút đi đừng để tao phải tống cổ mày ra nữa.

Bồn bù loong không dám hé răng nói thêm. Nó rời chỗ ngồi bước vào phía trong thu xếp quần áo. Mười lăm phút sau, Bồn bù loong đã xách cái "sắc" cũ, làm lủi bước ra. Trần Đại vẫn đứng chôn chân một chỗ. Khi tiếng cửa kẹt mở, hắn sực tỉnh, gọi đàn em:

- Bồn ơi!

Bồn bù loong quay lại. Nhưng đàn anh của nó không thèm ngoảnh nhìn nó. Bồn bù loong khép nép:

- Thừa anh...
- Nhớ đừng đánh đập con nhỏ nhé!
- Dạ.
- Chú hứa với anh, dù anh chết hay sống cũng phải giữ lời hứa nhé!
- Dạ, thưa anh..
- Gì?
- Nếu sinh con trai đầu lòng em xin phép anh đặt tên nó là Đại.
- Tùy ý chú. Tên Đại không hay gì đâu, lại mang tiếng quá nhiều rồi.
- Mặc kệ, nếu anh cho phép, em cứ dùng tên Đại.

Trần Đại móc ví lấy ra một tấm hình chụp bán thân. Hấn tháo sợi giây chuyền bằng vàng của mẹ hấn tặng hấn dịp sinh nhật năm năm về trước. Rồi hấn quay lại. Bồn bù loong mới thấy tình thương nhể nhãi trên khuôn mặt người đàn anh. Nó buông cái "sắc" rời bịch xuống nền nhà, chạy vội tới ôm chầm lấy Trần Đại. Hai tên du đặng khốn nạn truyền tình yêu cho nhau. Tiếng khóc của Bồn bù loong át cả tiếng lòng của Trần Đại.

Một chập, Trần Đại gơ tay Bồn bù loong ra:

- Anh tặng chú tấm hình và sợi giây chuyền làm kỷ niệm.
- Cám ơn anh.
- Chú đừng quên lời anh đã dặn chú.
- Trọn đời em, em sẽ quên hết nhưng không thể quên lời anh dạy dỗ.
- Chú coi như "gãy tay gãy chân" rồi. Hứa với anh đừng đấm đá nữa. Nín hết, nhịn hết để sống cho vợ con chú.
- Em hứa với anh.
- Anh chẳng còn gì để tặng chú cả.
- Anh cho em đời em rồi anh ạ! Thừa thãi quá.
- Thôi chú sang Khánh Hội đi.

Bồn bù loong lững thững bước ra phía cửa. Nó nhấc cái "sắc" lên và đẩy cửa bước khỏi căn nhà tăm tối, Trần Đại gieo mình xuống ghế bố. Nước mắt hấn trào dâng xóa nhòa mọi hình ảnh của cuộc đời.

Trần Đại không có thì giờ ôn lại dĩ vãng. Quyền Tân Định đã về, thấy đàn anh nước mắt hoen mi, Quyền Tân định đoán rằng đàn anh của nó vừa khơi lại chút tâm sự u uất gì đây. Nó định ra phố. Nhưng Trần Đại gọi giật lại:

- Quyền Tân Định!
- Dạ.
- Chú gặp được chưa?
- Rồi anh ạ!
- Gặp ông Thiên Chương chứ?
- Vâng.
- Có đúng ông ta không?
- Ông ấy xưng là Thiên Chương.
- Chú hẹn ông mấy giờ tới tòa soạn báo "*Hy Vọng*".
- Em hẹn bốn giờ. Ông ta bảo năm giờ ông mới đi làm việc. Vậy năm giờ anh tới sẽ gặp ông ta.
- Ô kê. Này Quyền!
- Dạ.
- Anh vừa đuổi Bồn bù loong rồi...

Quyền Tân Định giật mình đánh thót một cái. Nó hỏi:

- Thừa anh, tại sao anh đuổi nó đi?
- Tại vì anh không muốn nó chết vì anh. Bồn lơ xe đã vì anh mà chết khốn nạn. James Dean Hùng đã vì anh mà đang sống tử nhục. Anh không muốn chú nào chết vì anh nữa. Quyền Tân Định ời!
- Dạ.
- Bồn bù loong nó đi lập cuộc đời khác, cuộc đời du đặng với con nhỏ bán cà phê ở cổng kho 18. Các chú để nó yên thân nhé! Đừng sang bên đó quấy phá hạnh phúc của nó.
- Chúng em đâu dám phá nó. Thừa anh, anh đã gián xếp cho nó hay xin đi như không Tony Hải?
- Anh cho nó đi. Nó nặng nhọc đời ở lại. Anh phải đuổi nó.

Nước mắt Trần Đại lại ứa ra. Hấn rút mũi xoa thấm khô và nói:

- Còn chú nữa!

Quyền Tân Định khoanh tay:

- Xin anh đừng đuổi em.
- Chú phải lo lấy đời chú, anh biết anh sắp hết thời.
- Còn khuya anh mới hết thời.
- Chú đừng ca ngợi anh nữa, anh biết anh. Sống thế này có khác chi mình đã chết. Nghe nói gia đình chú vẫn thương xót chú. Anh em mình quá nhiều tự ái. Chú nên về với gia đình thì tốt hơn là theo anh.

Quyền Tân Định dứt khoát:

- Em không về đâu, anh có giết anh thì giết!

Trần Đại vốn biết Quyền Tân Định là đứa bướng bỉnh khó mà bắt nó rời mình ngay được, hấn gặt gù:

- Chú sống với anh cũng được. Nhưng phải hứa với anh một điều.
- Em xin hứa.
- Khi anh bị cảnh sát bắn chết hay bị tù tội, chú phải về với gia đình làm lại cuộc đời nhé!

Quyền Tân Định lắc đầu:

- Điều anh muốn, em không dám hứa. Em về sợ cảnh sát không buông tha em. Bỏ bù loong chưa "nổi tiếng" mấy nên chưa được cảnh sát ghi tên vào sổ đen. Chứ em và anh Năm Hòa dựng gây nhiều cực nhọc cho chúng nó quá rồi. Để gì chúng nó tha tội. Đàng nào cũng trót lỗi. Đời em còn gì nữa mà phải làm lại.

Trần Đại mở hộp thuốc lấy điếu "Havatampa" châm hút. Hấn thở vòng khói tròn rồi dịu giọng:

- Chú làm rồi Quyền Tân Định ạ! Chú coi phim "Đập ngăn nước Thái Bình Dương" chưa?

Quyền Tân Định đáp:

- Thừa anh rồi ạ!
- Anh coi lâu lắm rồi nên không nhớ rõ. Hình như trong phim có một bà mẹ già trước khi đưa con sang Thái Lan lập nghiệp thì đã là một giáo sư dạy dương cầm.

- Đúng thế.
- Mãi xây mộng đập đập ngăn nước Thái Bình Dương, bà mẹ quên cả đánh đàn phải không?
- Đúng thế.
- Tới một hôm biết mình xây ảo mộng, bà thất vọng. Thất vọng đâm ra buồn. Bà mẹ ngồi rượt lại vài khúc nhạc?

- Đúng thế.

- Cô con gái đừng nghe?

- Đúng thế.

- Và nói "Mẹ tập lại dương cầm"?

- Đúng thế.

- Chú còn nhớ bà mẹ trả lời sao không?

- Dạ, còn nhớ.

- Chú nhắc lại câu trả lời của bà mẹ cho anh nghe đi.

Quyền Tân Định trịnh trọng:

- Bà mẹ bảo "Ừ, mẹ tập lại, nếu cần thì mẹ làm lại tất cả".

Trần Đại nhắc hộp thuốc:

- Chú hít một điếu "Havatampa" nhé!
- Cám ơn anh.

'Quyền Tân định rút một điếu thuốc. Trần Đại quẹt diêm để cho đàn em mời thuốc. Khi Quyền Tân Định hít được hai hơi, Trần Đại mới hỏi:

- Ngon không?
- Tuyệt lắm anh ạ!
- Tuyệt bằng câu trả lời của bà mẹ không?

Quyền Tân Định bối rối. Nó chưa hiểu nổi ý muốn của Trần Đại khi so sánh khói thuốc "Havatampa" với câu trả lời con gái bà mẹ trong phim "Đập ngăn nước Thái Bình Dương" thì Trần Đại đã nói:

- Một người mẹ già, đang trong cơn thất bại ê chề mà còn dám "làm lại tất cả". Huống chi chú hãy còn trẻ?

Quyền Tân Định toan mở miệng cãi. Trần Đại trừng nhìn nó:

- Cấm chú không được bào chữa.

Quyền Tân Định lễ phép:

- Thừa anh, em không dám bào chữa nhưng anh cho em hỏi một câu.
- Hỏi đi.
- Bà mẹ có bị cảnh sát theo dõi không?
- Cảnh sát không theo dõi bà ấy nhưng có một thứ nguy hiểm hơn theo dõi bà ta đêm, ngày, tháng, năm...
- Thừa thứ gì.

- Danh dự!
- Du đang đâu còn danh dự nữa hở anh?
- Ai dạy chú nói thế?
- Cảnh sát! Mươi lần em bị bắt là mười lần chúng nó coi em như chó. Không một lời giáo dục, không một chút xót thương. Chúng nó còn hèn hạ hơn ở điểm thẳng nào hành hạ du đang cũng che mặt kín để đỡ bị du đang trả thù.
- Chú có sống riêng với cảnh sát không?
- Cuộc đời đâu tử tế gì với anh em mình.
- Chú lắm, trước anh cũng lắm như chú. Chúng ta nhiều tự ái quá. Tự ái quá hóa ra quá khích. Chúng ta không nhận thấy chúng ta lắm lỗi.

Quyền Tân Định mỉm cười:

- Xin phép anh. Chắc anh thấm mệt?

Trần Đại nói:

- Anh thấm mệt thật. Anh không chối cãi. James Dean Hùng bị bắt làm anh thấm mệt. Báo chí kết tội anh làm anh thấm mệt. Cố vươn mình làm những việc tốt đẹp nhưng mình chỉ là du đang thì việc tốt đẹp cũng biến thành tội tệ cả. Cuối cùng mình bị liệt vào giai cấp du đang, giai cấp thối tha nhất của xã hội. Thôi anh không nói nhiều nữa, anh muốn chú bỏ rơi anh trước khi anh bị thộp cổ hay bị bắn chết đi!

Quyền Tân Định lắc đầu:

- Khó quá, bỏ rơi anh lúc này thì chó má quá, khốn nạn quá, em không thể chó má thế được.

Trần Đại búng tay tách một cái:

- Ai bảo chú khốn nạn?
- Bạn bè em, đàn em của em.
- Anh tin rằng chúng nó không đến nỗi khát khe như chú tưởng đâu.
- Chắc anh hiểu, du đang không hề biết sợ ai nhưng lại sợ đàn em nguyên rửa.
- Anh hiểu chứ.
- Bị đời nguyên rửa chẳng sao. Chứ bị bạn bè, đàn em nguyên rửa thì hết đất sống. Anh đâu nở bắt em sống kiếp chó hoang cô độc!

Trần Đại chớp mắt lia lịa. Hấn dụi giọng:

- Chú không bỏ rơi anh rồi chú hồi không kịp đâu.
- Em chẳng có điều gì để hối hận.

Trần Đại nhún vai:

- Được rồi, chú ở với anh. Nhưng chú phải hứa với anh một điều.
- Vâng.
- Khi anh chết hoặc bị cảnh sát bắt, chú đừng lo rửa hận cho anh nhé! Không bao giờ rửa hết hận đâu. Nếu anh chết, chú nên trở về với gia đình. Chú làm ơn nhắc lại lời nói của bà mẹ trong phim "Đập ngăn nước Thái Bình Dương" cho anh nghe!

Quyền Tân Định nhìn Trần Đại. Nó không thể hiểu nổi Trần Đại nữa. Lúc thì tàn nhẫn tột độ, lúc thì thiết tha quá đỗi và lúc này lại chán nản, rã rời. Quyền Tân Định đang phân vân. Trần Đại dục:

- Chú làm ơn nhắc lại đi!

Quyền Tân Định dụi tắt thuốc lá:

- "Nếu cần thì mẹ làm lại tất cả.."

Trần Đại đưa tay vuốt mặt:

- Phải, nếu cần thì làm lại tất cả, làm bằng bất cứ giá nào. Chú dám làm không?
- Làm gì ạ?
- Chú đừng kiếm cớ lảng chuyện, làm cuộc đời mình chứ làm gì nữa.
- Thừa anh...
- Chú tưởng anh không muốn làm lại cuộc đời à? Chú biết anh đang yêu thương chị Tường Vi chứ? Lúc này là lúc anh muốn sống cuộc đời tầm thường, hèn mọn. Nhưng anh có nhiều vết tích quá, cảnh sát không để yên cho anh đâu. Anh sẽ phải trả giá rất đắt về những việc mình đã làm. Anh không hối tiếc việc anh đã làm, không ai cho phép anh hối tiếc trừ Chúa Jésus hay Phật Thích Ca. Tiếc thay lời nói yêu đương tha thứ chỉ nằm trên đầu lưỡi của những kẻ thương xót người có tội mà không nằm trong trái tim họ.
- Thừa anh...
- Chú cũng có vết, vết tích của chú hãy còn nhỏ bé so với của anh. Bất quá vài tháng tù là cùng. Chú hứa với anh khi anh già từ cuộc đời này, chú trở về làm lại cuộc đời chú nhé!

- Thừa anh...
- Anh không bi quan đâu nhưng anh hiểu cảnh sát đang truy tầm anh ráo riết. Ta có thể sống một tháng một năm nhưng ta không thể sống trọn đời khi có kẻ bám sát lấy ta để sẵn tội ác của ta. Chú biết rồi chứ?
- Vâng.
- Thế là anh em mình đã đồng ý với nhau. Chú hứa nhé!
- Vâng, em hứa.
- Chú phải giữ lời hứa.
- Vâng.
- Chú nhắc lại lời chú hứa đi!
- Em sẽ không nghĩ chuyện rửa hận.
- Và trở về làm lại cuộc đời.
- Câu này còn tùy.
- Tùy gì?
- Tùy ở hoàn cảnh. Biết đâu gia đình em lại chả đóng chặt cửa?
- Nếu gia đình chú chịu mở cửa thì sao?
- Thì dù hé mở, em cũng cố lách vào.

Trần Đại sung sướng đến ứa nước mắt. Hắn dơ tay nắm chặt lấy bàn tay Quyền Tân Định. Chưa bao giờ hai tên du đảng khốn nạn cảm động đến thế, Quyền Tân Định hỏi:

- Còn anh Năm Hòa Hưng?

Trần Đại đáp:

- Năm nó biết lo đời nó, chú đừng ngại. Nó lớn lên ở viện mồ côi, khôn lên ở hè phố và khám và trại Tế Bàn, chắc nó sẽ biết nó sẽ phải làm gì khi anh lâm nạn.

Trần Đại nói tiếp:

- Anh cần nằm một mình suy nghĩ. Tuần này có phim "nở" hay lắm đấy, chú nên đi xem cho đỡ buồn.

Quyền Tân Định chiều ý đàn anh. Nó bước khỏi căn nhà ẩm mốc. Còn một mình, Trần Đại nằm vừa hút "Havatampa" vừa nghĩ về thân phận của hắn và những người bằng tuổi hắn.

o o o

Người tùy phái dẫn Trần Đại lên lầu. Hắn đeo cặp kính đen, đầu đội mũ phớt, miệng ngậm điếu "Havatampa". Trần Đại khoác thêm chiếc "veston". Trông hắn không khác gì một nhân vật sấm vai thám tử trong cuốn phim gián điệp.

Lên tới lầu, người tùy phái chỉ tay về phía bàn kê ở góc phòng, nơi đó có một người chừng bốn mươi tuổi đang cắm cúi viết.

- Ông Thiên Chương đấy!

Trần Đại gật gù, mỉm cười tỏ ý cảm ơn người tùy phái. Hắn bước nhẹ tới bàn của nhà văn Thiên Chương:

- Thừa ông...

Nhà văn Thiên Chương ngừng viết, ngẩng đầu lên. Hơi ngạc nhiên một chút, rồi ông ta chợt nhớ ra:

- Chắc cậu hẹn tôi hồi sáng phải không?
- Vâng ạ!
- Mời cậu ngồi.
- Cảm ơn ông.

Trần Đại ngồi xuống ghế. Hắn nói:

- Thừa ông, có làm phiền ông không ạ?

Nhà văn Thiên Chương đặt bút lên trên trang giấy:

- Không phiền gì cả. Tôi rất sung sướng được tiếp đọc giả. À, còn cậu muốn "chỉ bảo" gì đây?

Thấy nhà văn Thiên Chương vui vẻ, Trần Đại khen ngợi ngay:

- Thừa ông. Ông viết cuốn "Đường Về" hay quá. Tôi đọc và muốn khóc.
- Cậu xúc động thế cơ à?
- Vâng ạ!

- Người ta đã chửi bới tôi rất nhiều khi đề cao các nhân vật du đảng. Ở giai cấp nào mà chẳng có người hùng, thẳng hèn phải không cậu? Du đảng có những thẳng khốn kiếp, ti tiện thì cũng có những thẳng cao thượng chứ! Cậu có đọc loạt bài tôi viết về Trần Đại không?

- Thừa có.

- Cậu có thấy Trần Đại đáng thương không?
- Thưa, ông đã quá... thiên vị.

Nhà văn Thiên Chương đã rút điếu Méliá vàng. Trần Đại nhanh tay móc diêm quẹt lửa cho ông mỗi thuốc. Nhà văn Thiên Chương hít một hơi thuốc, nhả khói rồi hát hàm nhưng miệng mỉm cười:

- Tại sao cậu bảo tôi thiên vị. Tôi thề với cậu rằng tôi chưa hề quen biết Trần Đại. Nhưng tôi yêu nó, tôi coi nó như cháu tôi. Tôi biết nó bị gia đình hắt hủi nên thù hận xã hội và đi làm du đấng. Tôi có một đứa cháu, nó cũng chán đời đi làm du đấng cho đỡ buồn. Và nó bị hạ chết. Nên tự nhiên tôi thương Trần Đại. Tôi có cảm tưởng nó đang bị bắt nạt.

Trần Đại ứa nước mắt. Qua cặp kính đen, hắn nhìn nhà văn Thiên Chương bằng đôi mắt triu mến. Trên cõi đời nham nhở này, Trần Đại lại gặp thêm một tâm hồn hiểu hắn và bênh vực hắn. Giọng Trần Đại tha thiết hơn cả lúc nói những lời yêu đương tha thiết với Tường Vi:

- Thưa ông, ông cho phép cháu gọi ông bằng chú.

Nhà văn Thiên Chương gật đầu:

- Tôi có nhiều độc giả bằng tuổi cậu, họ gọi tôi bằng chú và xưng cháu vì họ yêu tôi. Cậu cũng yêu tôi à?
- Vâng cháu yêu tâm hồn chú. Chú gọi cháu bằng cháu và xưng chú đi rồi cháu kể cho chú nghe một chuyện có thể viết thành tiểu thuyết được.
- Được rồi, chú nhận lời cháu.
- Thưa chú, chú có nhận ra cháu là ai không ạ?
- Chú chịu.

Trần Đại liếc nhìn cái "tít" lớn trên trang giấy đang viết của nhà văn Thiên Chương "Tại sao tôi bênh vực Trần Đại" hắn hóm hỉnh hỏi:

- Tại sao chú bênh vực cháu?

Nhà văn Thiên Chương tròn đôi mắt. Điếu thuốc lá sứt rời khỏi đôi môi của ông:

- Cháu là Trần Đại?
- Vâng.
- Cháu dám tới đây?
- Vì cháu tin chú sẽ che chở cho cháu nếu cảnh sát theo dõi cháu. Xin lỗi chú cháu không dám bỏ mũ vì cháu mới cạo trọc đầu. Cháu lại đeo kính đen và khoác "veston" nên cảnh sát không nhìn ra cháu.

Nhà văn Thiên Chương nói nhỏ đủ để Trần Đại nghe thôi:

- Cháu đến đây có việc gì?
- Cháu đến để cảm ơn chú.
- Chỉ có thế?
- Và nhờ chú một việc.
- Cho cháu?
- Không, cho bạn cháu đang bị hành hạ trong địa ngục trại Tể Bần.
- Thăng Hùng hở?
- Vâng James Dean Hùng.

Nhà văn Thiên Chương đứng lên, vỗ vai Trần Đại:

- Chú hủy bài chú đang viết đi. Chú cháu mình lên "La Pagode" nói chuyện. Cháu rảnh chứ?
- Vâng.
- Cháu đến đây bằng gì?
- Tắc xi.
- Vậy đi bằng chiếc xe bốn bánh cà tàng của chú.

Nhà văn Thiên Chương dẫn Trần Đại xuống lầu. Hai người leo lên chiếc xe Simca cũ rích. Nhà văn Thiên Chương chở Trần Đại lên "La Pagode". Sau khi đã gọi đồ uống, nhà văn Thiên Chương dục Trần Đại:

- Cháu cần nói điều gì cháu cứ nói đi, chú sẵn sàng nghe cháu kể chuyện các cháu.

Trần Đại nhấc ly bia nốc một hơi. Nó đặt ly bia xuống bàn:

- Vụ kho 18 cháu chủ trương nhưng thăng đáng khen ngợi không phải là cháu.
- Vậy ai?
- James Dean Hùng.
- James Dean Hùng là đứa nào?
- Là đàn em của cháu. Là bạn tri kỷ thì đúng hơn. Trần Đại này chỉ còn hai người thành thực yêu thương cháu: James Dean Hùng và Tường Vi.
- Tường Vi là đứa nào?

- Là một đứa con gái đau khổ nhất đời. Nàng đã trốn nhà theo cháu.
- Nàng ở với cháu.
- Không, nàng ở nội trú Hòa Hưng. Nàng đang sống nhờ sự săn sóc của các bà phước.
- Nàng là...
- Con nhà tử tế chú ạ! Cháu xoay sở để nàng tiếp tục đi học. Chúng cháu chưa hề ngủ chung với nhau hay có ý nghĩ bậy bạ về nhau. Mặc dù cháu là thằng mà pháp luật đang bủa lưới.

Nhà văn Thiên Chương thấy chuyện của Trần Đại lạ lùng trên cả sự tưởng tượng của ông. Hiểu rõ sự lạ lùng ấy Trần Đại nói:

- Để cháu nói hết vụ kho 18 và James Dean Hùng rồi cháu kể chú nghe tại sao cháu đi làm du đấng.

Nhà văn Thiên Chương gật đầu. Trần Đại hỏi:

- Chú có thì giờ không?

Nhà văn Thiên Chương cười:

- Chú đang làm viết mà!

Trần Đại xoa tay:

- Cháu quên phứt mất rằng chú vừa là nhà văn vừa là nhà báo. Thưa chú, vụ kho 18 không phải cảnh sát thương cảng thộp được James Dean Hùng đâu. Nó tóm cổ một người cảnh sát làm con tin để mặc cả. Nó tình nguyện bị bắt cho đàn em nó thoát thân. Chuyện này lão cò thương cảng biết nhưng hắn không chịu tiết lộ. Thành thử báo chí loan tin và bình luận sai hết. Riêng chú, chú khen ngợi cháu thay vì khen ngợi James Dean Hùng.

- Chú sẽ bỏ khuyết điểm này.
- Chuyện ấy không quan trọng bằng chuyện này, James Dean Hùng bị đưa sang trại Tể Bần. Trưa nay có tên cùng phòng với nó được thả về, nó đến tiệm nhảy đầm lậu cho Năm Hòa Hưng biết tin rằng James Dean Hùng bị đánh đập tàn nhẫn.

- Sao lại có tiệm nhảy đầm lậu?
- James Dean Hùng giữ "an ninh" cho tiệm này, một tháng lãnh ba ngàn lương.
- Chú hiểu rồi. Còn Năm Hòa Hưng?
- Cũng là đàn em của cháu, nó thế chân James Dean Hùng.
- Rồi sao nữa.
- Giám thị đánh James Dean Hùng gần chết, dúi mặt nó xuống cầu tiêu...

Nhà văn Thiên Chương mỉm môi:

- Terrible.
- Vâng, khủng khiếp và dã man lắm. Đối với du đấng, trại Tể Bần là địa ngục trần gian. Chúng nó tưởng hề đánh đau là du đấng tởn, bỏ nghề du đấng. Thực ra, càng đánh đau càng hận đời nhiều và du đấng càng liều lĩnh. Những đứa dám giết người phản đồng đều được tôi luyện trong địa ngục Tể Bần.

- Cháu nói tiếp đi!
- Thưa chú, thấy chú thương chúng cháu, cháu mới nhờ chủ một việc. Bạn cháu đã có đứa bị bắn chết ném lên hàng rào dây thép gai rồi bị khép tội toan vượt ngục nên bị bắn. Cháu sợ James Dean Hùng chống lại bọn giám thị rồi cũng bị thủ tiêu mất.

- Cháu muốn nhờ chú làm gì bây giờ?
- Chú viết một bài nói đến James Dean Hùng để bọn giám thị không muốn giết nó.
- Được rồi.
- Nếu chú rảnh, chú xin vào trại Tể Bần gặp James Dean Hùng để viết thiên điều tra thì nhất.
- Để chú tính lại đã.
- Và...

- Cháu đừng ngại, cứ đề nghị đi.
- Cháu có thể xoay được chút tiền, nếu chủ biết cách "đắm mồm" bọn giám thị để nó đừng hành hạ James Dean Hùng và cho nó sớm được ra.

- Để chú dò hỏi xem đã.

Tuy trả lời thế, nhà văn Thiên Chương cũng không khỏi ngạc nhiên. Ông tự hỏi chẳng biết Trần Đại xoay đâu ra tiền để ăn diện, để hút "Havatampa", để hối lộ nhân viên của chính phủ hồng giải cứu cho đàn em.

Trần Đại đã nhắc cập kính ra. Bảy giờ nhà văn Thiên Chương mới thấy đôi mắt thiết tha của tên du đấng. Đôi mắt Trần Đại như có một sức quyến rũ mãnh liệt thu hút hết cảm tình của người nhìn hắn. Nhà văn Thiên Chương say sưa ngắm đôi mắt của Trần Đại. Ông sẽ gật gù mỉm cười.

- Thưa chú, chú cười gì đấy ạ!
- Chú đang nghĩ về đôi mắt của cháu.

- Đôi mắt cháu lưu manh lắm hở chú?
- Không, tha thiết lắm. Chẳng trách cháu nhiều đàn em.
- Cháu không tin chúng nó theo cháu vì đôi mắt đâu chú ạ!
- Thế lý do nào?
- Cháu cũng chẳng biết. Có điều cháu đối với chúng nó như chú đối với cháu.

Nhà văn Thiên Chương đốt điếu thuốc khác:

- Nếu chú có méo mó nghề nghiệp trong lúc tâm sự với cháu, cháu đừng trách chú nhé!

Trần Đại lắc đầu:

- Thừa chú, không bao giờ cháu dám trách chú cả.
- Vậy cháu cho chú biết tiền ở đâu mà cháu xài dữ thế?
- Mỗi đứa du đãng thứ "cậu" đều có ba bốn con bồ làm vũ nữ ở ba bốn tiệm khác nhau. Chúng nó cung phụng các cháu tiền bạc. Chúng cháu bảo vệ chúng nó. Ngoài ra những tiệm nhảy đầm bị du đãng các kẻ quấy phá, "bắt đạ" khách hàng, đều mượn chúng cháu giữ an ninh. Bọn chủ trả lương tháng chúng cháu.
- James Dean Hùng có gia đình không?

Thừa chú có. Gia đình nó ở Đà Nẵng, học chương trình pháp. Cha nó là dược sĩ, mẹ nó là giáo học.

- Tại sao nó bỏ nhà?
- Nó coi gia đình như tù ngục.
- Nó đã trở về lần nào chưa?
- Có một lần đi hoang buồn nản quá, nó mò mẫm về. Nhưng gia đình nó coi nó như người xa lạ. Nó cô độc quá lại tìm vào sống với anh em.

Trần Đại có dịp tặng bốc James Dean Hùng:

- Nó hào hiệp lắm chú ạ! Không tin chú cứ hỏi bác sĩ Nguyễn Lưu Niệm mà xem. Nó là "bạn" tri kỷ với bác sĩ Niệm đấy.
- Các chú quen cả với bác sĩ Niệm?
- Vâng.
- Trong trường hợp nào?
- Trường hợp hết sức éo le. Có dịp cháu sẽ kể cho chú nghe.

Nhà văn Thiên Chương không ngờ chuyện của tên du đãng lại hấp dẫn đến thế. Ông hỏi:

- Còn cháu, cháu đã về nhà lần nào chưa?
- Chưa.
- Cháu không hồi hận à?
- Không. Cháu kính tởm gia đình cháu chứ có phải bị gia đình khinh tởm đâu. Khi cháu ra đi, ba cháu mới bắt đầu tởm cháu.

Giọng Trần Đại bắt đầu chờ chắt chắt:

- Cháu ghê tởm gia đình, học đường và xã hội... Thôi để cháu kể chú nghe về cháu.

Trần Đại thuật lại quãng đời khốn nạn của hắn như hắn đã thuật cho Tường Vi nghe. Nhưng lần này, hắn kể thêm cả mối tình đau khổ tủi nhục của hắn. Hắn không quên kể cho nhà văn Thiên Chương trường hợp hắn quen bác sĩ Niệm. Rồi Trần Đại cũng kết luận:

- Và thế đấy, cháu đi làm du đãng. Chuyện của cháu đẫm đầy máu và nước mắt. Cháu đang bị theo dõi. Rồi một hôm nào đó, chú sẽ thấy chúng nó bắn chết cháu, bắn què cháu hoặc đẩy cháu ra Côn Đảo xa hẳn cái xã hội nhơ nhớp nhưng có người yêu của cháu.

Nhà văn Thiên Chương bị xúc động mạnh. Ông nhấc ly bia nốc một hơi cạn hết. Ông nhìn cục đá còn tro lại trong ly:

- Chú tưởng cuộc đời cháu bây giờ như một miếng đá thừa!
- Thừa chú, còn vô dụng hơn thế nữa.

Suy nghĩ một lúc lâu nhà văn Thiên Chương nói:

- Tập truyện "Đường Về" của chú còn thiếu sót nhiều quá.
- Thừa chú, cháu đã định bảo chú điều này.
- Chú sẽ viết cuốn khác, cháu giúp chú nhé!

Trần Đại cười, nét mặt của hắn đã trở nên khác khổ:

- Thừa chú, chắc cháu còn sống đến ngày mai không?

Nhà văn Thiên Hương chợt nhớ tới hoàn cảnh hiện tại của Trần Đại. Ông nhìn thẳng vào đôi mắt thiết tha của hắn:

- Cháu sợ chết không?

Trần Đại gật đầu:

- Lúc này thì cháu sợ chết, vì cháu thèm sống, vì cháu biết cuộc đời vẫn còn nhiều người thương cháu như người yêu của cháu, như chú.
- Cháu muốn nhờ chú cứu?
- Không ai có thể cứu cháu được đâu chú ạ!
- Tại sao?
- Vì pháp luật không làm ngơ cho kẻ giết người. Dù một lý do nào đó thì cháu cũng đã giết người.
- Cháu quên rằng pháp luật sẽ khoan hồng cho cháu à?

Trần Đại nhún vai:

- Thưa chú, pháp luật có phải là chú đâu. Chú quên cháu đi chú hãy cứu James Dean Hùng,
- Nếu chú cứu được cháu, cháu có chịu ở tù một thời gian không?
- Năm mươi năm trong khám, còn gì là đời nữa. Thà chết ngay còn hơn.
- Thế cháu không nghĩ tới Tường Vi của cháu ư? Cháu vào tù, ở ngoài nàng sẽ chết rũ vì buồn.
- Chác không?
- Cháu như một chiếc thang để nàng leo lên khỏi cái hố sâu của buồn tủi. Cháu là lẽ sống của nàng. Xa cháu, nàng bầu vú ai?
- Nhờ cháu bị bắn chết thì nàng bầu vú ai?

Trần Đại nín thình. Nhà văn Thiên Chương nói:

- Chú không dám khuyên cháu: nhưng đời cháu còn dài lắm. Thí dụ cháu ở tù năm năm thì mãn hạn, cháu vẫn chưa già cơ mà.
- Còn Tường Vi?
- Nếu cháu tin nơi, chú sẽ săn sóc nàng dùm cháu những ngày tháng cháu vắng mặt. Ý muốn của cháu là mong mỗi người yêu của cháu học hết bậc Đại Học. Thời gian ấy vừa tròn với thời gian cháu ôn lại chuyện đời trong khám.

Trần Đại lặng im nhìn miếng đá tan trong ly. Một lát sau hắn nói:

- Thưa chú, lúc này cháu sẽ đẹp hết tự ái.

Nhà văn Thiên Chương gật đầu:

- Chú biết.
- Thưa chú cháu nên nạ mình cho cảnh sát?
- Nên lắm.
- Liệu chúng nó có trả thù cháu không?
- Không đâu.
- Có gì bảo đảm?
- Chú sẽ dùng tờ báo của chú bảo đảm cho cháu.

Trần Đại lắc đầu:

- Chú không bảo đảm cho cháu được đâu chú ạ!
- Tại sao?
- Trong bóng tối của những phòng tra tấn, chúng nó bịt mắt cháu, trả thù những vụ rạch mặt, chú biết đâu mà mò? Vụ nạ mình cho cảnh sát, chú để cháu nghĩ lại.
- Bao giờ cháu nghĩ xong?
- Thưa chú, bao giờ cháu nghĩ chín, cháu sẽ tìm chú.
- Chú mong sớm gặp cháu.

Thưa chú, cháu cũng mong thế. Ngộ trong thời gian chưa suy nghĩ kịp mà cháu bị nạ, cháu có thể nhờ chú một việc trước được không?

- Được
- Chí cố cứu James Dean Hùng và chuyển cho nó bức thư này.

Trần Đại móc trong túi ra một bức thư mà hắn đã viết hồi trưa trao cho nhà văn Thiên Chương:

- Chỉ khi nào cháu bị bắn chết và James Dean Hùng thoát khỏi địa ngục Tế Bần chú hãy đưa nó chú nhé!
- Chú sẽ làm theo lời cháu dặn.

Nhà văn Thiên Chương biết Trần Đại sắp sửa cáo biệt, hỏi hắn:

- Tối nay cháu rãnh không?
- Dạ rãnh.
- Chú muốn mời cháu đi Vũng Tàu chơi, sáng mai về sớm, cháu chịu không?

Trần Đại nhìn nhà văn Thiên Chương bằng đôi mắt hóm hỉnh:

- Chú muốn khai thác cháu?
- Chú hứa không khai thác gì cả.

- Chú muốn tìm hiểu cháu?
- Chú đã tìm hiểu cháu rồi.
- Chú muốn thuyết phục cháu?
- Chú không đủ quyền hành.
- Thế chú mời cháu đi Vũng Tàu làm gì?
- Đi tắm biển đêm. Thế thôi.

Trần Đại nhả một vòng khói tròn xuống miệng ly bia:

- Vâng, cháu đi với chú.
- Vậy mình khởi hành từ bây giờ.

Nhà văn Thiên Chương gọi bồi trả tiền. Hai người bước khỏi quán "La Pagode" ra chỗ xe đậu. Nhà văn Thiên Chương cho xe chạy ra xa lộ. Chiếc xe cà tàng chở nhà báo và tên du đảng đi Vũng Tàu.